

Туга за молодістю

Максим Рильський

Не жизни жаль с томительным дыханьем,
Что жизнь и смерть?! А жаль того огня,
Что просиял над целым мирозданьем,
И в ночь идет, и плачет уходя.

А. Фет

Яким би був я йолопом жахливим,
Коли б почав завидувати юним,
Рум'янощоким та блискучооким,
Коли б запав у жалюгідну заздрість
До сильних, до здорових, до струнких,
До молодих, які не без підстави
Себе вважають владарями світу,
До зміни, що прийшла тобі й мені,
Не названий, далекий, добрий друже!
Ні, ні! Була б стареча та бредня!
Та жаль світанків тих, які лиш раз палали,
Тих неповторних гроз, що в вічність одблищали,
І перших трепетів у серці й на устах,
І першої весни, що зникла, ніби птах
Порою ранньою у сивому тумані.
Жаль благодатних сліз по дорогій омані,
Німої гіркоти, що молодечий вік
Немов березовий оволожняла сік,
Що з білої кори на землю краплі ронить...
Жаль тих передчуттів, що никнуть і холонуть
Од вітру першого, який торкнеться їх...
Жаль просвітів між хмар, блакитних і легких,
І льоту ластівки, що над землею мчиться,
Грозу віщуючи, як синя блискавиця,
І гаю млистого, що ніби обважнів
Од щастя, од роси, од туги й солов'їв,
Жаль темних поглядів, жаль білих рук дівочих,
Жаль сну ранкового по тих безсонних ночах,

Що теж були, як сон, як світла й тіней гра...
Жаль лиха першого і першого добра,
Жаль дружби на весь вік, що гасла за хвилину,
Хвилинних усміхів, що пронесу до згину,
І снігу, й снігурів, і злетів, і проваль...
Жаль світу цілого — землі і неба жаль!